

UZASADNIENIE

Powód – easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł pozew o zapłatę w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanym C. K. (1) i V. K., w którym domagał się zasądzenia od pozwanych solidarnie kwoty 24.448,07 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 września 2017 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód podał, że roszczenie wynika z umowy kredytu zawartej przez C. K. (1) z Bankiem (...) S.A. we W. na podstawie której pozwany otrzymał wskazaną w umowie kwotę pieniężną. Pozwana z kolei zawarła z bankiem umowę poręczenia stanowiącą zabezpieczenie wykonania zobowiązania przez pozwanego. Pozwany C. K. (1) nie spełniła obowiązków wynikających z umowy, wobec czego umowa została rozwiązana na skutek złożonego przez bank oświadczenia o jej wypowiedzeniu. Świadczenia na rzecz banku nie spełniła także pozwana V. K.. Umową przelewu z dnia 30 listopada 2016 roku bank przeniósł wierzytelność wobec pozwanych wynikającą z zawartych z nimi umów na easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.. Zgodnie z art. 509 k.c. powód nabył wierzytelność wraz z związanymi z nimi prawami, obejmującymi roszczenie o zapłatę odsetek. Na dochodzoną pozewem kwotę złożyły się: należność główna w kwocie 16.600 zł, skapitalizowane odsetki za opóźnienie za okres od rozwiązania umowy kredytu do dnia przelewu wierzytelności w wysokości 5.884,18 zł, skapitalizowane odsetki za opóźnienie za okres od dnia następnego po przelewie wierzytelności do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu w kwocie 939,15 zł oraz odsetki umowne w wysokości 1024,74 zł.

Postanowieniem z dnia 8 listopada 2017 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu na podstawie art. 505³³ § 1 kpc.

W odpowiedzi na pozew pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pisma przyznali że C. K. (1) zawarła z bankiem umowę kredytu, a pozwana umowę poręczenia, podnieśli zarzut przedawnienia roszczenia z upływem trzech lat od dnia kiedy roszczenie o zapłatę stało się wymagalne, tj. najpóźniej z dniem wystawienia przez bank bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 03.06.2013r. Tytuł ten został następnie zaopatrzony w klauzulę wykonalności.

Na rozprawie w dniu 1 marca 2018 roku pozwani podtrzymali wnioski i zarzut przedawnienia roszczenia.

W piśmie procesowym wniesionym w dniu 15 marca 2018 roku powód oświadczył, że cofa pozew bez zrzeczenia się roszczenia i wniósł o zwrot uiszczonych opłat od pozwu.

Pozwani w piśmie z dnia 26 marca 2018 roku oświadczyli, że nie wyrażają zgody na cofnięcie pozwu bez zrzeczenia się roszczenia, wnieśli o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 grudnia 2008r. C. K. (1) zawarła z Bankiem (...) S.A. we W. umowę o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres w wysokości 73.000 zł z przeznaczeniem środków na finansowanie bieżącej działalności gospodarczej kredytobiorcy. C. K. zobowiązała się dokonać spłaty kredytu w ratach miesięcznych obejmujących odsetki oraz prowizję za udzielenie kredytu w terminie do dnia 30 listopada 2013 roku. Bank został upoważniony do pobierania środków z rachunku bieżącego prowadzonego dla C. K. tytułem zapłaty należnych odsetek, prowizji i opłat oraz spłaty należności banku z tytułu udzielonego kredytu. Zabezpieczeniem wierzytelności banku powstałej na podstawie zawartej umowy był weksel własny in blanco wystawiony przez C. K. (1) oraz poręczenie wekslowe współmałżonka – V. K.. V. K. wyraziła zgodę na zaciągnięcie przez C. K. (1) zobowiązania wynikającego z umowy o kredyt na warunkach określonych w umowie z 05.12.2008r.

C. K. (1) podpisał treść deklaracji wekslowej z dnia 5 grudnia 2008r.

W dniu 20 marca 2009 roku V. K. podpisała treść deklaracji poręczyciela wekslowego i wyraziła zgodę na treść deklaracji wystawcy weksla.

Dowód:

- umowa o kredyt z 05.12.2008r. - k. 17-21,
- deklaracja wekslowa z 05.12.2008r. - k. 16,
- deklaracja poręczyciela wekslowego – k. 23,
- kopia weksla - k. 22

C. K. (1) nie wykonał obowiązku zapłaty rat kredytu wobec banku w ustalonych terminach.

Okoliczność niesporna.

W dniu 3 czerwca 2013 roku Bank (...) S.A. we W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, w którym stwierdził istnienie solidarnego zobowiązania C. K. (1) i V. K. na rzecz banku na podstawie umowy kredytu z dnia 05.12.2008r. i poręczenia wekslowego do umowy kredytowej w kwocie 17.624,85 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości trzykrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty 16.600 zł oraz odsetek ustawowych od kwoty 1024,85 zł.

Dowód:

- bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 03 czerwca 2013 roku – k. 60.

W dniu 30 listopada 2016 roku Bank (...) S.A. we W. zawarł z easyDEBT Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w K. umowę przelewu wierzytelności na mocy której przeniósł na cesjonariusza wierzytelności wymienione w załączniku do umowy wraz z roszczeniami o zaległe odsetki, kary umowne i zwrot kosztów i opłat. Bank przeniósł na cesjonariusza m.in. wierzytelność wobec C. K. (1) i V. K. o zapłatę kwoty 23.146,65 zł obejmującej kapitał w kwocie 16.600 zł, odsetki umowne w wysokości 1.024,74 zł, odsetki za opóźnienie w kwocie 5.334,91 zł oraz koszty w wysokości 187 zł.

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności z dnia 30.11.2016r. - k. 24-29,
- wyciąg z załącznika do umowy - k. 33.

EasyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. sporządził w dniu 23 stycznia 2017 roku zawiadomienie C. K. (1) i V. K. o przelewie wierzytelności wynikającej m.in. z tytułu umowy o kredyt z dnia 05.12.2008r.

W dniu 22 września 2017 roku easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych, w którym stwierdzono istnienie wymagalnej wierzytelności C. K. (1) i V. K. wobec funduszu inwestycyjnego w wysokości 24.448,07 zł.

Dowód:

- zawiadomienie o cesji wierzytelności z dn. 23.01.2017r. - k. 35-36
- wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu inwestycyjnego z 22.09.2017r. - k. 34.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne w całości.

Powód po rozpoczęciu rozprawy oświadczył, że cofa pozew bez zrzeczenia się roszczenia, na co pozwani nie wyrazili zgody. Zgodnie z art. 203 § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Wobec braku zgody pozwanych na cofnięcie pozwu po rozpoczęciu rozprawy bez zrzeczenia się roszczenia, oświadczenie powoda było bezskuteczne.

Powód wskazywał w pozwie, że domaga się zapłaty od pozwanych zapłaty na podstawie zawartej przez pozwanego C. K. (1) umowy kredytu, a od pozwanej na podstawie zawartej przez pozwaną z bankiem umowy poręczenia. Ponadto w toku procesu powód został zobowiązany do podania, czy w obliczu przedstawionych dokumentów i kopii weksla domaga się zapłaty na podstawie umowy kredytu, czy na podstawie weksla oraz sprecyzowania podstawy powództwa. Po doręczeniu powodowi pisma z dnia 2 marca 2018 roku zawierające zobowiązanie sądu, powód oświadczył że cofa pozew bez zrzeczenia się roszczenia, nie precyzując podstawy dochodzonego pozvem roszczenia. W obliczu takiej postawy powoda Sąd przyjął, że wprost wyrażoną podstawą prawną powództwa był art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. - Prawo bankowe i art. 509 § 1 k.c. oraz art. 481 § 1 k.c.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 Prawa bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. W myśl art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Stosownie do art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Pozwani zaprzeczyli zasadności powództwa, podnieśli zarzut przedawnienia roszczenia, podnieśli że termin przedawnienia rozpoczął bieg z dniem wystawienia przez bank bankowego tytułu egzekucyjnego, tj. od dnia 3 czerwca 2013 roku, w którym bank stwierdził wymagalność roszczenia wobec pozwanych wynikającego z umowy kredytu i poręczenia wekslowego. Pozwani nie kwestionowali skuteczności przelewu wierzytelności na powoda, ani wysokości dochodzonej pozvem kwoty.

Podniesiony przez pozwanych zarzut przedawnienia roszczenia był uzasadniony, a przedstawione przez powoda dowody nie pozwoliły na obalenie tego zarzutu.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że powód nie wykazał źródła obowiązku pozwanej V. K. względem pierwotnego wierzyciela – Banku (...) S.A. we W.. Pozwana nie był stroną umowy kredytu, a twierdzenia powoda jakoby bank zawarł z pozwaną umowę poręczenia nie zostały w żaden sposób udowodnione. Pozwana podpisała deklarację wekslową w dniu 20 marca 2009r., w której oświadczyła że poręcza za zobowiązanie wekslowe C. K. (1) powstałe na podstawie umowy kredytu z 05.12.2008r., niemniej powód nie wskazywał w procesie jako podstawy roszczenia ani weksla wystawionego przez pozwanego, ani poręczenia wekslowego pozwanej. Ponadto przyjęć trzeba że powód nie przedstawił żadnego dowodu wskazującego na powstanie po stronie pozwanych zobowiązania wekslowego na rzecz banku, jak również nie wykazał przeniesienia praw z weksla na swoją rzecz jako indosatariusza. Nie można za taki dowód uznać niepoświadczonej za zgodność z oryginałem kopii weksla, a dodatkowo zaznaczyć należy, że w żadnym miejscu powód nie wskazywał, że domaga się od pozwanych zapłaty wskutek powstałego po ich stronie zobowiązania wekslowego. Podpisanie przez pozwanego deklaracji wekslowej nie stanowi zaciągnięcia przez pozwanego zobowiązania wekslowego. Zgodnie z art. 31 prawa wekslowego poręczenie pisze się na wekslu albo na

przedłużku, który art. 13 ust. 1 prawa wekslowego definiuje jako połączoną z wekslem kartę dodatkową. Według prawa polskiego poręczenie wekslowe nie może zatem być skutecznie dokonane w osobnym dokumencie.

Powód nie wykazał w procesie, że dochodzone wobec pozwanych roszczenie jest wymagalne. Umowa kredytu z dnia 5 grudnia 2008r. została zawarta na okres do dnia 30 listopada 2013 roku, kiedy upływał termin ostatniej raty kredytowej płatnej przez pozwanego. Powód nie przedstawił żadnego dowodu celem wykazania, że termin ten został przez strony zmieniony, jak również kiedy powstał po stronie pozwanego obowiązek zapłaty całej niezwróconej kwoty kredytu, na skutek rozwiązania umowy.

Pozwani przedstawili natomiast dowód z dokumentu - bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego przez bank w dniu 3 czerwca 2013 roku, w którym bank stwierdził istnienie wymagalnego roszczenia wobec pozwanych wynikającego z umowy kredytu z dnia 5 grudnia 2008 roku w wysokości 17.624,85 zł. W braku innych, przeciwnych dowodów Sąd przyjął zatem zgodnie z twierdzeniami pozwanych, że najpóźniejszą datą, od którego rozpoczął bieg termin przedawnienia, jest dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego. Nie budzi wątpliwości, że roszczenie banku o zapłatę na podstawie umowy kredytu podlega przedawnieniu w terminie 3 lat (art. 118 k.c.) jako roszczenia związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej banku. Wniesienie pozwu w dniu 28 września 2017 roku nastąpiło zatem po upływie 3 letniego terminu przedawnienia, a powód nie zaoferował żadnego dowodu na okoliczność przerwania biegu przedawnienia i jego rozpoczęcia na nowo. Wobec braku stanowiska powoda co do przyjęcia jako podstawy roszczenia zobowiązania wekslowego, jak również braku dowodu na istnienie takiego zobowiązania (dokumentu weksla) ustalenie przedawnienia roszczenia wekslowego nie było przedmiotem oceny sądu.

Mając to na uwadze, Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 kpc, art. 100 kpc w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W myśl § 3 do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Stosownie do art. 99 kpc stronom reprezentowanym przez radcę prawnego lub rzeczownika patentowego oraz Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata.

Pozwani wygrali proces w całości, zatem poniesione przez nich koszty procesu winny zostać przez powoda zwrócone w całości. Poniesione przez pozwanych koszty procesu obejmowały: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa 17 zł.